

HALÁSZ MARGIT

Treno Ongaro

15.

A vonatkocsi non plusz ultra, ilyet még nem láttam, pedig régóta rovom a sorokat és a síneket. Már az ajtó is dizájnos. Az üvegébe savmart mintákat fedezek fel, mintha bóbiták szálldosnának a szélben. A kijelző hibátlanul működik, akár a repülőgépen. Kifogástalan tisztaság, nagyanyám szavaival élve, patikatisztaság van. Szóval a patikavonaton kelet felé tartok, bele egyenesen a napba. Már csak az első osztályra volt szabad jegy, így hát az első osztályon pöffeszkedem. Valami kálomista neveltetési megakadás lehet, de lelkiismeret-furdalásom van a fene nagy luxustól. Az igazat megvallva, a szocializmus gyermeke vagyok, annak ellenére, hogy a szüleim nem paktáltak le annak idején a rendszerrel. Gondolatban felidézem azon korosztályos hölgyek arcát, akik harmincmillió, dögnagy dzsipekkel lófrálnak. Istenem, motyogom magamban, add meg nekem a mindennapi első osztályra szóló jegyemet.

Ebben a nagyon klasszi első osztályú kocsiiban vannak úgynevezett trenó szeparék. Hat darab hely, három-három ülés egymással szemben. A közöttük lévő folyosón teremfocizni is lehetne, vagy legalábbis egyérintőzni. Hat utas kiadna egy csapatot. Középkedés. Hajrá! Én a nyerő csapattal vagyok. Azaz lennék, mert nem a szeparéba szól a jegyem. Hanem, ha lehet ilyet mondani, még jobb helyre. Különálló szék az ajtó mellett kismamáknak és vakoknak fenntartva. Mivel se kismama, se látássérült ember nem vett jegyet erre a vonatra, így jöttem a képbe én. Jól el tudok terpeszkedni, szanaszét pakolhatok mindent a kis fa íróasztalomra. Tisztára, mint otthon. Képzletben felteszem az ablakra a szellős, magában pöttös függönyömet, ezen keresztül vizslatom a tájat.

Szép fekete, gyufásdoboznyi földek váltakoznak a parlagon hagyottal. Ismerem jól a friss szántás illatát. Hároméves korom után könyékiig jártam a frissen szántott földben, nem tudtam betelni az illatával. Egyszer meg is kóstoltam, mire a testvéreim rémülten futottak a szüleimhez, hogy eszem a földet, csináljanak velem valamit. A kínos ügy további részleteit törölte az emlékezetem. Gondolom, nem véletlenül. Utána már csak a kezemmel „kóstolgattam”, és ha törött porcelándarabokra leltem, belerejtettem a képeslapokból pelenkaöltéssel varrott kincses dobozomba.

Ha lúd, legyen kövér, motyogom magamban, és az uzsonnás táskámban kotorászok. Aki nem evett még rántott húsos szendvicset a vonatindulás után egy vagy több perccel, nem tudja, mi a jó. Komótosan megteritek. Hímzett szalvétát veszek elő, melynek négy sarkába négy szál szagos rozmarying van varrva. Még anyám hímezte apámnak. Közepére teszem a húsos szendvicset. És várok. Macska szokott így játszadozni az egérrel mielőtt hamm, bekapná.

Mint ásitás, átragad az utastársaimra az evés vágya. Mindenféle büfében vett, előre gyártott enni-valók kerülnek elő. Úgy értem, a vonatbüfében vett eledelek. Igen, igen, ezen a patikavonaton büfé is van, ahol nem gyógyszereket, hanem elemóziát és itókát árusítanak. Legalább húsz zötykölődős évnek kellett eltelnie ahhoz, hogy újra vonatbüfét lássak. Csoda hát, ha meg vagyok hatódva?! Tátottam a szám, amikor elhaladtam mellette. Gondoltam, előbb elfoglalom a helyem, eszem egy kis hazait, aztán szóba elegyedem a büféssel. A hazai utolsó falatját májszalom. Jöhet utána desszertnek a Balaton szelet.

Nem valami nagystílű dolog teli hassal egy vonatbüfét felkeresni, mégis rászánom magam. A kíváncsiság pofátlanná tesz. Lesöpröm magamról a morzsákat, a lábammal diszkrétan berugdosok egyet-kettőt az ülés alá. Honnan van ez a vonat?, kérdezem majd a büféstől. Szó szót követ, megtudom, hogy potom három hónapja van forgalomban, és mindenkinek nagyon tetszik. Ahogy beszélgetek a büféssel, megjelennek a tipikus restis arcok, azok, akiket módfelett untat az utazás, és gyűlnek a helyre, mint méhek a cukorra.

A savmart ajtóüvegen át figyelem az utasokat. Pitypangbóbiták táncolnak, szálldosnak egyik utasról a másikra. Bóbita, bóbita táncol, körben a mobiltelefonos angyalok ülnek, dúdolom magamban, és visszamegyek a helyemre.

16.

Kérem szépen, kérem szépen, állítsa meg a vonatot, ne induljanak el nélkülem, kiabálom lihegve. Torokban dobog a szívem, kiszárad a szám. A kalauz megszán, félbehagyja az indítási ceremóniáját.

Ugorjon, maga után dobom a csomagjait. Ugom. A bőröndök a levegőben. Betaszígalom őket a biztonságos peronra, bal külsővel meglendítem az ajtót. Hajrá, fogyjon az út! El sem hiszem, hogy a vonaton vagyok. Számolom a csomagjaimat, egy, kettő, három, négy. Megvannak. Ezt a csatát megnyertem, gondolom derékszögbe görnyedve, levegő után kapkodva, csak el ne veszítsem a háborút.

A történetem a következő: a jegyvásárlás számítógépes rendszere akkor hibásodik meg, amikor rám kerül a sor. Nagypéntek van, a pénztárosnő mellett sonka, kenyér, főtt tojás, retek karikára vágva. Előrehozott feltámadás, fut át rajtam, persze, hogy lefagyott a rendszer a sok hústól. Most ezt hogy mondjam meg neki? Nagy, sárga selyemrózsa van a kontyába tűzve. Ahogy idegesen kapkodja a fejét, remeg a bodros-fodros selyem. Örömmel tölt el, hogy a tavasz mindenkinek jár, hívőnek, ateistának, feministának, forgalmistának, pacifistának, egyetemistának. Kérem, adjon valami papírt, írja rá kézzel, hogy itt voltam, jegyet akartam venni. Vagy egy telefonszámot, amit a kalauz hívhat. Lekezelően mosolyog. Ekkor a rendszer rányújtja papírnyelvével, a papíron betűk, számok. Megvan a felszálló-jegyem! Közben hallom, de nem értem, hogy erről a vonatról majd le kell szállni, át kell szállni egy buszra, arról le... Nem höbörgök. Ha Krisztusnak jó volt a számárcsíkó, nekem is jó lesz a vonatpótló autóbusz. Megköszönöm az információt, és látom magam megtépázottan a sínek között a keresztjeimet cipelve.

Azon gondolkodom, miután kifújom magam a peronon, hogy mennyit ártott és használt az emberiségnek a kényelem utáni brutális vágyakozása. Áhítattal gondolok a nem létező ülőhelyemre, miközben egy fékezéskor három csomagom hanyatt esik. Kezdem megérteni a barátaimat, akik csillogó szemmel, mint akik kincsre lettek, mutogatják a relaxfoteljük kapcsológombjait. Ül be, nyomd meg ezt meg ezt, tedd fel a lábad. Akkor, ott hiábavalóságnak gondoltam az egészet, de most átértékelődik bennem az a bizonyos fotel.

Nemcsak a kényelmeseké a világ, dúdолом az Aradszky-dalt, és bámulom az üdezőld rétet. Régi

motoros utazó lévén, tudom, hogy van egy olyan kocsi, amelynek a peronján kis beszögellésben lehajtható ülés található. Hát ezen az árva kis ülőkén foglalkozok helyett. Teljesen egyedül vagyok a dugig telt vonaton. Gyakorlatilag nincs kontaktom senkivel és semmivel, csak a tájjal. Viszont észnél kell majd lennem, nehogy elnézzem a tömeges leszállást és átszállást. Mikszáth írja valahol, hogy nincs olyan nyereség, amelyből ne születne veszteség. Szerintem mégsem kellene sutba vágni a klasszikusokat.

Balra tőlem kapcsolószeletrény. Huszonegy gombot számolok. Ebből tizenhárom ég. Tizenkettő zöld fényel, egy pirossal. Érthető, hisz nagypéntek van. A piros estére ki fog hunyni, a zöldek is csak pislákolnak majd. Harmadnap jövök vissza ugyanezen a vonalon. Első utam ide fog vezetni, a kapcsolószeletrényhez. Nem vagyok hitetlen, csupán kíváncsi.

Azt mondja a kalauz, hogy ilyenkor szombaton megbolondul a magyar nép, mindenki utazni akar. Tiszta hülyék az emberek, folytatja, utaznak ész nélkül. Nagypéntek van, mondom halkán. Ugyan, menjen már, az embereket ez nem érdekli, nekik most szombat van és kész. Jobbra tőlem a végzár. Ezt bámulom, miközben a kalauz dohog. Nagyon furcsa illat lengi körül a MÁV-közeget, Ó-levendula kölnivízre emlékeztet. Gyermekkoromban csak ezt az egy kölnit lehetett kapni a kisboltban.

Újabb rétek, újabb fatársulások. Egyszer csak azt veszem észre, hogy mindenki leszáll. Fejvesztve kapom fel a csomagjaimat, és lecihelődöm a vonatról. Mentemben benézek a vonatablakon, de az utasok fele békésen szunyókál. Hogy mi van? Mégsem itt kell átszállni? A vonat ajtajai csukódnak. Két vasúti munkás jön láthatósági mellényben. Megtudom, hogy szó sincs semmiféle átszállásról.

Ugorjon, mondják, maga után dobjuk a csomagjait. Ugom. A bőröndök a levegőben. Betaszígalom őket a biztonságos peronra, jobb külsővel meglendítem az ajtót. Hajrá, fogyjon az út! El sem hiszem, hogy újra a vonaton vagyok. Számolom a csomagjaimat, egy, kettő, három, négy. Megvannak. A háborút megnyertem, gondolom derékszögbe görnyedve, levegő után kapkodva, egy pitiáner csatát viszont elveszítettem.

Kedves Olvasóink!

*A Kortárs folyóirat aktuális számát az **Írók Boltjában**, valamint az alábbi helyeken biztosan megtalálja:*

Budapest: Árkád (Relay és Inmedio), Blaha Lujza tér (Relay), Boráros tér (Relay), MOM Park (Inmedio), Nyugati téri aluljáró (Relay), Széll Kálmán tér (Relay)

Debrecen: Árkád Fórum (Inmedio), **Eger:** Széchenyi út (Inmedio), **Győr:** MÁV váróterem (Relay), **Miskolc:** Szinvapark (Inmedio), **Solymár:** Auchan (Inmedio), **Sopron:** Széchenyi tér (Inmedio), **Szeged:** Dugonics tér (Inmedio)
